

ՆՈՐ ԱՆԴԱՍՏԱՆ

Լիալուսին է դարձեալ.
 տեղատուութիւնը ծովուն յանկարծ խուժած է կրկին
 ինչպէս խռովքը հոգւոյս
 որ կը կապէ զիս, վերստին, ձգողական ուժովն հողին
 հայրենական մեր երկրին, երկիրը հին, երկիրն ածու
 մշտանորոգ հերոսներու արիւնով:
 Վանքի ժամէն՝ շարականին
 կու գայ բեկ բեկ արձագանգը մեղեդի
 ուր՝ դասին մէջ վերացած կ'երգէ ուրախ,
 մագաղաթի քանքարներէն դալկացած
 Մխիթարի մէկ որդին արքայութեան տեսիլքով:
 Իսկ միւս որդին բաղձաբեկ, փոթորիկին դէմ ծովուն
 կ'ուզէ երկիրը պապերուն
 կ'ուզէ երգել գողթան երգերը իր հի՛ն,
 կ'ուզէ ըլլալ Վահագն ապրող
 մոռնալ, լքել ճանապարհը յարդգողի
 իջնել երկիր, մարդոց մէջ,
 իր սիրտը տալ Անահիտին
 որ վերապրի դիցամայրը զգաստութեան
 եւ ծնունդի մարդեղացած հսկաներ
 որ մէկ ըլլանք, միաձո՛յլ եւ տիրանանք
 մեր հողերուն յօշոտուած:
 Կամարակապ պարտէզին մէջ, Ալիշանի կանթեղով,
 հայրենի հող ափերնուն, Վանատուր եւ աշակերտ
 Նոր Անդաստան կը կարդան

— Արեւելեան երկիրն Հայոց թող պսակուի
արեգակով նայիրեան
արեւմտեան հողերուն հետ համափառ:
Բռնադատուած աշխարհն Հայոց՝ Արարատով
թող նարօտուի արեւելեան հողերուն հետ ուռճացող
եւ աշխարհի չորս ծագերէն
թող տուն դառնան, անվարան,
որդիքը մեր արմատախիլ, արտահալած...
եւ թիւը մեր թող մրցակցի համրանքին հետ աստղերուն:
Տիեզերքի անծայրածիր տարածքին
խաղաղութիւն թող տիրէ
ու դրացի եւ հեռաւոր երդիքներէն ներս անվերջ
սէր ու համբոյր պար բռնեն:

Վ. ԵՐԱՆԳԵԱՆ